

Júlia

Világszerte Nr. 1

Michelle Conder
Indul a licit!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

©Michelle Conder, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 605. eredeti címe: *The Most Expensive Lie of All* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 605. számában, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-338-3

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Itt a pont! Nyolc-három nekem.

Carlos Rodriguez Sanchez, az egykori lovaspólóstár, aki a maga erejéből lett milliárdos, leeresztette a squashütőjét, és hitetlenkedve rábámult az ellenfelére.

– Micsoda? Hiszen ez hálót ért! És különben is, én vezetek nyolc-háromra.

– Miket nem mondasz, *compadre*?! – Carlos öccse, Ricardo vigyorogva készülődött az újabb adogatáshoz. Bár ez csak egy barátságos meccs volt, két egymással örökké vetélkedő fivér viszonylatában a barátság fogalma olykor átértékelődik kicsit. – Nem nyerhetsz mindig, *mi amigo*.

Talán nem, gondolta Carlos, ám nem tudta volna megmondani, mikor veszített utoljára. És nagyon remélte, hogy most is nyerni fog, abban a fontos ügyben, melyet az ügyvédje éppen most bonyolított le a számára, miközben ő az öccsével fallabdázott.

Ügyesen visszaadta Ricardo adogatását, és a fiatalembernek ugyancsak igyekeznie kellett, ha el akarta érni a labdát. Csak úgy csikorgott a cipője talpa a kemény műanyag padlón, de nem járt sikerrel.

– *Caramba!* – szitkozódott.

– Na látod, most már kilenc-három az állás. A javamra.

Ricardo megtörölte a verejtékező homlokát frottír csuklópántjával.

– Ez nem igazság! A fallabda nem is a te sportod.

– Az már igaz.

Carlos sportja a lovaspóló volt. Valamikor évekkel ezelőtt.

Carlos benyúlt a sporttáskájába, és odadobott a testvérének egy palack ásványvizet. Ricardo leguggolt, és mohón inni kezdett.

– Viszont mindig hagylak nyerni – magyarázta két korty között. – Mert ha veszítesz, elviselhetetlen vagy.

Most Carloson volt a sor, hogy vigyorogjon. A fivére fején találta a szöveget. Köztudott, hogy a profi sportolók nem szeretnek veszíteni. És bár Carlos már vagy nyolc éve nem lovaspólózott, töretlen küzdőszellem buzgott benne.

Erről megint eszébe jutott a legfrissebb projekt, amelyen munkálkodott, és kivette a telefonját a sporttáskából, hogy megnézze, megérkezett-e már az sms, amelyre annyira várt. De egyelőre nem volt üzenete.

– Mi az, mit nézegeted folyton a mobilodat? – tudakolta Ricardo. – Csak nem egy *chica* üzenetét lesed ennyire?

– Ne reménykedj, öcskös. Fontos üzleti ügyben várok tájékoztatást.

– Nem számít. Egy szép napon akkor is rátalálsz álmaid asszonyára.

– Nem hinném – legyintett Carlos. – Ugyanis veled ellentétben én egyáltalán nem keresem.

– Ami csak annyit jelent, hogy valószínűleg előbb fogod megtalálni, mint én – vigyorgott Ricardo.

– Ugyan! – Carlos magasra dobta a labdát, és óriási erővel beleütött. Sajnos azonban nem tudott egészen az ütésre figyelni, mert az öccse megjegyzése bogarat ültetett a fülébe. Tényleg volt egy nő, akire az elmúlt időszakban többet gondolt a kelleténél. Pedig több mint nyolc éve nem látta őt, és már abban reménykedett, hogy mostanában nem is fogja.

Nem akarta, hogy a lány újra felzaklassa, és felidézze a fájdalmat, melyet oly korán kellett megtapasztalnia. Bár tulajdonképpen sokat köszönhetett ennek a fájdalomnak. Azért vetette bele magát a munkába, hogy ezt elfelejtse, és ennek következtében sikerült tőzsdei spekulációkkal komoly vagyont szereznie.

Noha Carlos iskolázottsága hagyott némi kívánnivalót maga után, éles esze és a profi lovaspóló-karrier során elsajátított munkamorál mégis a csúcsra röpítette. Boldogságához immár csak ez a hír hiányzott, amelyre most várt: nevezetesen az ügyvédje értesítésére, hogy immáron ő Ocean

Haven új tulajdonosa.

Carlos karrierje innen indult, erről a farmról, mely East Hampton egyik leghíresebb ménésének adott otthont, ezért volt számára annyira fontos, hogy a birtokot megszerezze.

Legszívesebben megint a telefonját bámulta volna, de aztán inkább csak megtörölte arcát az egyébként is átizzadt pólójában, és odafutott az adogatóhelyre.

– Mindig is gondoltam, hogy az öltönyei alatt figyelemre méltó izmokat rejteget, Señor Rodriguez! – hallotta meg a következő pillanatban az ismerős női hangot fentről. – De most már biztosan tudom.

Ó, szóval megjött!

Lauren Burnside, Carlos ügyvédje megérkezett. Ahogy ott állt a galérián, a testtartása rendíthetetlen önbizalomról árulkodott, arról, hogy tudatában van önnön vonzerejének.

– Lauren! – Carlos megigazította a pólóját, és várt, hogy a nő pillantása a testéről az arcára vándoroljon.

Lauren Burnside nemcsak okos és művelt, de rendkívül csinos is volt. Egy évvel ezelőtt Carlos kis híján lefeküdt vele, ám az utolsó pillanatban meggondolta magát. Hogy miért, azt most sem tudta volna megmondani.

– Micsoda meglepetés... Miért vállalta ezt a hosszú utat? Egy sms is elég lett volna.

– Nem hinném. Ugyanis van egy kis gond – mosolygott az ügyvédnő. – És tekintve, hogy amúgy is Kaliforniában voltam, amely egy kőhajításnyira van Acapulcótól, az jutott eszembe, hogy akár személyesen is átadhatom az üzenetet.

Végigfuttatta a nyelvét az ajkán, de Carlosra a legcsekélyebb hatást sem gyakorolta a kis akciójával. Tisztában volt vele, hogy a nők vonzónak találják. Magas volt, erős testalkatú, sűrű, fekete hajú, és vagyonos. Bomlottak utána a nők. Még az sem zavarta őket, legalábbis kezdetben nem, hogy Carlos nem akart tartós kapcsolatot. Később annál inkább be akarták törni ezt a látszólag megzabolázhatatlan csodamént.

A nők már csak ilyenek, gondolta Carlos. Mindig mást akarnak, mint ami van. Ha pénz van, szerelemre vágnak, és fordítva. Hiába van húsz pár cipőjük, ölni tudnának a huszonegyedikért...

– Ami azt illeti, nem erre számítottam. Azt hittem, már két órával ezelőtt elintézte nekem ezt az ügyet, Ms. Burnside.

– Tudja mit? Lemegyek inkább.

Lauren elindult lefelé a pályára, Ricardo pedig közben odasúgta a bátyjának:

– Ez lesz az új csajod?

– Nem. Csak szeretne az lenni.

Amikor a nő leért, Carlos összefonta a karját a mellén.

– Szóval akkor mi is az a gond, amiről említést tett az imént?

Lauren Ricardo felé sandított.

– Nincs itt egy olyan hely, ahol zavartalanul beszélgethetünk?

– Az úr az öcsém, Ricardo, aki melleleg a Rodriguez Polo Club alelnöke. Előtte nyugodtan beszélhet.

– A gond, amiről beszéltem, az unoka. Egy bizonyos Aspen Carmichael.

Carlos válla megfeszült, amikor meghallotta a nevet, melyet az elmúlt nyolc évben igyekezett elfelejteni. Aspen tizenhét éves volt, amikor utoljára látta, és nem volt rajta más, mint egy áttetsző hálóing meg egy lovaglósizma...

A kis összeesküvés, amit kifundáltak, ő meg a jegyese, megghiúsították a fiatal Carlos terveit, és megszégyenítették őt a családtagjai és a barátai előtt. Szóval Aspen Carmichael egyszer már legyőzte őt, és Carlos semmiképp nem hagyhatta, hogy ez másodszor is megtörténjen.

– Hogyhogy?

– A lány szeretné megvásárolni a nagybátyjától a birtokot, és az öreg, annak érdekében, hogy Ocean Haven családi tulajdonban maradjon, még komoly áldozatokra is hajlandó. Aspentől jóval alacsonyabb vételárat kér, mint tőlünk. Őt napja van rá, hogy összeszedje a pénzt, és ha sikerrel jár, a birtok az övé.

– Mi az, hogy tőle jóval alacsonyabb vételárat kér? Mégis mennyivel kevesebbet?

– A felét.

Carlos hangosan szitkozódott.

– Mindig is tudtam, hogy Joe Carmichael nem az eszéről híres, de ennyire mégsem lehet a saját maga ellensége! Vajon miért csinálja ezt?

Lauren a vállát vonogatta.

– Hiszen tudja, hogy van ez. A család összetartó ereje. A vér nem válik vízzé, meg ilyesmi...

Carlos természetesen tudta ezt. Ám azt is tudta, hogy ha igazán komolyra fordulnak a dolgok, alapján véve mindenki csak magára számíthat.

Megrázta a fejét, a hajából összevissza repültek a verejtékcseppek. Lauren gyorsan hátralépett, láthatóan féltette vajszerű kosztümjét.

Carlos észre sem vette. Mereven bámult maga elé, és Ocean Havenre gondolt, mely tizenegy évig volt az otthona. Igen, tizenegy évig lakott az istálló fölötti padlásszobában, és dolgozott a lovakkal. Először mint istállófiú, aztán mint idomár, végül pedig mint Michael Carmichael híres lovaspólócsapatának kapitánya. A gazdag amerikai úr egy kis mexikói faluban talált rá a gyermek Carlosra, és el volt ragadtatva a fiú lovastudományától. Megvásárolta hát az anyjától, hogy sportolót csináljon belőle, és a gyerek ezáltal esélyt kapott arra, hogy kiemelkedjen a nyomorból.

Carlos a fogát csikorgatta.

Tizenhárom évesen lett családfenntartó, miután az apja meghalt. Ha segíteni akart az anyján és kisebb testvérein, nem volt más választása, mint elfogadni Carmichael ajánlatát.

Hidd el, neked is így lesz a legjobb, kisleány, mondogatta az anyja, és igaza lett. Carlos mindössze tizenhét éves volt, amikor bekerült a világ legjobbjai közé: ekkor lett tíz hendikepes, ami a legmagasabb minősítés; a sportág történetében összesen ötven-egynéhány játékosnak sikerült elérnie. Húszévesen már csak felsőfokban nyilatkozott róla mindenki, a valaha élt legjobb lovaspólósként emlegették.

Aztán huszonnégy évesen véget ért a szép álmom, az úri társaság hátat fordított neki.

Mindezt Aspen Carmichaelnak köszönhette. A csodálatosan szép, de ravasz és alattomos Aspen Carmichaelnak. Carlost az döbbenetette meg a leginkább, milyen jól leplezte valós természetét a lány. Korábban álmában sem gondolta volna, hogy tartania kell tőle.

Pedig milyen kedves, ártatlan kislánynak látszott, amikor anyja hirtelen halála után tízévesen a nagyapja birtokára került! Pontosabban szólva, csak a nyarakat töltötte a birtokon, mert év közben valami bentlakásos iskolában tartózkodott, Carlos viszont általában Angliába utazott nyaranta, különféle pólótornákon vett részt. Túl gyakran tehát nem találkoztak. Kivéve azt a nyarat, amikor a fiú egy vállsérülés miatt nem utazhatott el. Aspen akkorra betöltötte a tizenhatot, és a csontos kislány elbűvölő ifjú hölgyé serdült. Minden fiú odavolt érte.

Carlos figyelmét sem kerülte el a bámulatos átváltozás. Sokat gondolt a kamasz lányra, néha meg is bámulta, főleg ha rajtakapta Aspent, hogy titkon nézegeti őt. És tagadhatatlanul volt néhány forró álma is, amelyben a szőke bakfis játszott a főszerepet, de ez minden. Soha egy ujjal sem nyúlt volna a lányhoz, ha ő nem kezdeményez. Aspen túlságosan fiatal volt, túlságosan szép és túlságosan ártatlan.

No, nem mintha azon az éjszakán bármi is érződött volna az ártatlanságából...

Carlos gyorsan elhessegette a zavaró gondolatot. Milyen fura is az emlékezet! Legalább olyan szeszélyes tud lenni, mint a nők. Pedig ami Aspen Carmichaelt illeti, a férfi egészen biztosan nem viselt rózsaszín szemüveget.

– Minden rendben, *hermano*?

Carlos a gondolataiba merülve nézett Ricardóra, de valójában egyáltalán nem figyelt rá. Olyan embernek tartotta magát, aki képes megbocsátani és felejteni, most mégis bosszúra készült egy olyan sérelem miatt, amelyet nyolc éve szenvedett el. Meg akarta vásárolni Ocean Havent, hogy aztán porig rombolja, és szállodát építsen fel a birtok területén.

Az öccse természetesen nem értette volna meg, miért olyan fontos a számára mindez, és Carlosnak nem volt most kedve magyarázkodni. Pedig Ricardo volt az egyetlen rokona, akivel

igazán közeli, bizalmas kapcsolatot ápolt. Az öccse kicsi volt még, amikor ő tizenhárom évesen arra kényszerült, hogy elhagyja Mexikót, és mégis, amikor ő tizenegy évvel később, kivert kutyaként hazakullogott, ott folytatták, ahol abbahagyták. Mintha soha el sem szakadt volna az az erős, szoros testvéri kötelék, mely összefűzte őket.

Carlos pillantása az ügyvédnőre rebbent.

– Aspen Carmichaeltól nem félek. A nagyapja több adósságot hagyott maga után, mint készpénzt, szóval nem hinném, hogy akár a vételár felét is ki tudná csepengetni.

– Nem, valóban nem tudja – biccentett Lauren. – Most éppen kölcsönt akar felvenni.

Ami óriási szamárság, gondolta Carlos. Mert akármilyen jó lovakat is tenyésztenek Ocean Havenön, a lány az állatok eladásából sosem fogja tudni kigazdálkodni egy több tízmillió dolláros kölcsön törlesztőrészleteit.

– Kizárt, hogy sikerüljön neki.

– Információim szerint már nem sok hiányzik a pénzből.

– Nem sok? Ezt hogy érti?

– Egyharmad rész. Kétharmad már megvan.

– Vagyis húszmillió még mindig hibádzik. Mégis ki lehet olyan ostoba, hogy a jelenlegi gazdasági helyzetben húszmillió kölcsönt ad egy farmra? – Carlos szokatlanul hangosan fakadt ki, Lauren meglepetésében fel is húzta a szemöldökét.

– Ördög és pokol! – dühöngött a férfi. Honnan szerzett negyvenmilliót Aspen? És vajon ő hogyan akadályozhatná meg, hogy a hiányzó húszat is összeszedje?

– Akarja, hogy kapcsolatba lépjek vele? – kérdezte Lauren.

– Nem! – horkant fel Carlos, aki hiába próbált a lehetséges megoldásokra összpontosítani, egyre csak a káprázatosan szép, szőke kamasz lányt látta maga előtt, szűk lovaglónadrágban és testre simuló pólóban. A lány könnyedén nekitámaszkodott egy fehérre mázolt kerítésoszlopnak, és ahogy előrehajolt, a napfény megcsillant búzaszőke, derékig érő haján. – Maga inkább összpontosítson Joe Carmichaelra és a többi ajánlattevőre! Aspen Carmichaelt majd én elintézem.

– Ahogy kívánja.

– Emellett díjaznám, ha kiderítené, kitől kölcsönzi a pénzt Aspen, és mit tud felajánlani biztosíték gyanánt. Találkozzunk az acapulcói irodámban egy óra múlva!

Ricardo megvárta, míg Lauren elhagyja a pályát, aztán csodálkozva megjegyezte:

– Nem is mondtad, hogy meg akarod vásárolni a Carmichael-birtokot.

– Miért mondtam volna? Különbem sem szoktalak tájékoztatni az üzleti ügyeimről.

– Aha. Szóval üzleti ügy, mi? Talán az is csupán üzlet, hogy magad intézkedsz az elbűvölő Aspen félreállításával kapcsolatosan?

– Szállj már le rólam!

Sajnos azonban Ricardo egyike volt azon kevés embernek, akik egyáltalán nem ijedtek meg Carlostól.

– Figyelj, egyszer megesküdtél, hogy sosem teszed többé a lábad Ocean Havenre. Mi a csuda történt?

Ami azt illeti, az történt, hogy az öreg Charles Carmichael megboldogult, és a fia, Joe – Aspen nagybátyja – meg akart szabadulni a birtoktól, hogy elkényeztetett nejével Angliába költözhessen. Carlos feltételezte, hogy Aspen velük tart majd, és a nagybátyján fog élőszködni, most, hogy a nagyapja nincs többé, de nyilvánvalóan tévedett.

Ám esze ágában sem volt mindezt megbeszélni az öccsével, aki kétségkívül sokkal meredekebb következtetéseket vont volna le a tényekből, holott csupán arról volt szó, hogy Carlos a sok pénzből még többet akart csinálni.

– Most nincs időm bájcsvegni – vetette oda mogorván. – Azonnal repülőre kell szállnom.

– Csak nem East Hamptonba tartasz?

– És ha igen? – mordult fel Carlos.

Ricardo megadóan emelte fel a kezét.

– Holnap lesz a mama meglepetéspartija. Tudod, születésnapja van.

Carlos azonban már úton volt az öltöző felé, és a gondolatai egyáltalán nem otthon, hanem Ocean Havenön jártak.

– Ne számítsatok rám.

– Amilyen ritkán jársz haza, alighanem a mama az egyetlen, aki még reménykedik a jöttödben.

A megjegyzés szíven ütötte Carlost, egy pillanatra meg is torpant. Egykor a családja volt neki a legfontosabb, és mindent megtett volna a rokonaiért, ám a dolgok megváltoztak. A hosszú évek során, amíg távol volt az otthonától, mintha megszakadt volna benne valami. Ricardón kívül senkivel sem találta a közös hangot. Sem az édesanyja, sem a többi testvére nem tudta, hogyan szólítsa meg, miről beszéljen vele, hogyan viselkedjen a társaságában. Időnként büntudatosan méregették, és ezek a pillantások ifjúsága legsötétebb időszakát juttatták a férfi eszébe, azokat az első, nehéz hónapokat, melyeket Ocean Havenön töltött.

– Látom, ebben a kérdésben hajlíthatatlan vagy – pillantott nagyot sóhajtva az öccsére.

Ricardo nevetett.

– Hajlíthatatlan, az te vagy, *mi amigo*. Én legfeljebb csökönys lehetek.

Aspen újabban egyre jobban tisztelte a telefonos ügynököket. Rájött, milyen nehéz az ismételt visszautasításokat követően újra felemelni a kagylót, és próbálkozni. Ő is ezt csinálta egy ideje: megkeményítette a szívét, mosolyt erőltetett az ajkára, és csak menetelt tovább fáradhatatlanul. Tudta, hogy nincs más választása. Ha most kudarcot vall, az azt jelentette volna, hogy elveszíti az otthonát. Márpedig ennek nem szabad megtörténnie!

Aspen megigazította magán selyemruháját, mellyel az Ocean Haven-i pólótorna szponzorait szerette volna lenyűgözni, de amely a hihetetlen hőség miatt most leginkább egy nyirkos mosogatórongyra emlékeztetett. Ez persze nem tette különösebben boldoggá, mint ahogy Billy Smyth kiselőadása sem villanyozta fel.

Smyth elhunyt nagyapja ősellenségének a fia volt, és éppen a legutóbbi pólómeccs győztes gólját magasztalta, melyet a sztárjátékosa ütött.

– Igen – bólogatott Aspen megjátszott érdeklődéssel –, hallottam, hogy ez volt a nap gólja.

Billy Smyth afféle gazdag semmirekellő volt, aki a dobozgyáros apja pénzét szórta, mint annyian mások a felső tízezer tagjai közül. Aspen volt férje is ezekhez az alakokhoz tartozott, ő is apuci pénztárcájából szolgálta ki magát, és csöppet sem volt szegénylős. A lány mindennap hálát adott az égnek, hogy megszabadult tőle, és elhatározta, hogy nem fogja ezt az amúgy sem túl fényes napot még jobban elrontani azzal, hogy Chaden törí a fejét.

Ehelyett próbált az előtte álló dúsgazdag tökfilkóra összpontosítani, akinek óriási hasa valósággal kibuggyant a nadrágból. Próbált rámosolyogni, és ez nem ment könnyen, mert alapvetően ki nem állhatta az efféle nagyképű senkiket. Billy Smyth sosem rejtette véka alá a véleményét, miszerint egy nőnek két dolga van a világban. Egyrészt szépnek lenni, másrészt tartani a száját. Az, hogy ezek után Aspen szóba állt vele, fényesen bizonyította a lány kétségbeesését.

Már mindenkit megkérdezett, aki él és mozog, szóval Billy volt az utolsó esélye, hogy megszerezze a még hiányzó húszmilliót, amivel megvásárolhatja a nagyapja farmját. Az undorító hájpacni nagy kedvvel legeltette rajta a szemét, kéjenc arckifejezése elárulta, hogy szívesen megnézné magának Aspent ruha nélkül is. De annyira azért nem volt szörnyű a helyzet, hogy a lány áruba bocsássa magát.

Még nem.

Így aztán rendíthetetlenül tovább mosolygott, és felvázolta a tervét, hogyan szándékozik Ocean Havent busás nyereséget hozó tenyészfarmmá változtatni, amennyiben megkapja a szükséges húszmilliót. Már csak ennyi hiányzott, miután nagyapja két régi barátja már bizalmat szavazott Aspennek, és negyvenmilliócskát a rendelkezésére bocsátott. Billy mellényzsebből ki tudta volna fizetni a hiányzó summát, és ami a jó hír, határozottan úgy tűnt, hogy érdeklődéssel hallgatja a lányt.

– Nagyapád kitérne a hitéből, ha tudná, hogy a Smythok fektetnek be a birtokába – jegyezte meg.

– De nem tudja, mert már nincs közöttünk. Szerintem leginkább akkor térne ki a hitéből, ha Joe bácsi a legtöbbet ígérőnek adná oda a földeket.

Billy oldalra hajtotta a fejét, és végigmérte.

– Az a hír járja, hogy máris van egy komoly jelentkező.

– Igen, valami nagy konzorcium. Állítólag szállodát akarnak csinálni Ocean Havenből. Én viszont meg akarom tartani a birtokot családi tulajdonban. És mivel neked is van családod, hűséges férj és odaadó családapa vagy, bizonyára megérted ezt a törekvésemet.

Billy arcán mosoly ömlött el, Aspen pedig kis híján felsóhajtott. Ő maga is érezte, hogy túllőtt a célon, nem is kicsit.

Harangszó jelezte az utolsó chukka, vagyis menet végét, Aspen pedig elindította az utolsó támadást, mert tudta, hogy már nincs sok ideje.

– Biztos lehetsz benne, Billy, hogy ez remek üzleti lehetőség – bizonygatta. – Ha egy csöpp eszed van, belátod, és lecsapsz rá. Ha nem, lelked rajta.

Egy kis porfelhő keletkezett köztük, ahogy a férfi a cipője orrával egy nyolcast rajzolt a homokba.

– Figyelj, Aspen, nekünk van pont elég bajunk a saját birtokunkkal, Oaks Place-szel. Tudom, hogy szereted a lovakat, és hajlandó vagy keményen dolgozni, de szerintem alábecsülsz a munkát, ami rád vár. Ocean Haven rémes állapotban van.

– Nos, igen – ismerte el kelleetlenül a lány. – Tisztában vagyok veled, hogy keményen kell dolgoznom. De nem is terveztem másként.

– Nem győztél meg. Valami nyomósabb érvre lesz szükséged, ha azt akarod, hogy apám elé terjesszem a kérésedet.

– Nyomósabb érvre? – A lány nyelt egy nagyot. – Ezt meg hogy érted?

Billy rákacsintott.

– Ugyan, kislány! Ne add az ártatlant! Pontosan tudod, miről beszélek. Hiszen voltál már férjnél, nem igaz?

De, igaz. És balul elsült házassága csak megerősítette abbéli meggyőződésében, hogy soha többé nem szolgáltatathatja ki magát egy férfi kényére-kedvére. Pláne egy ilyen tökfilkóéra nem, mint ez az alak itt.

– No és mondd csak, Billy – kérdezte negédesen. – Elég, ha téged meggyőzlek, vagy apucit is muszáj lesz?

A felfuvalkodott hólyagnak szüksége volt pár másodpercre, hogy rájöjjön, a nő gúnyolódik vele.

– Mégis minek képzelsz te engem?

– Hogy én minek képzellek, az nem fontos – sziszegte Aspen – Viszont te épp most állítottad ki magadról a bizonyítványt, hogy egy mocskos kis patkány vagy, semmi más! Már értem, miért köpött egyet nagyapa, valahányszor kimondta a neveteket.

Billy, ahelyett hogy dühbe gurult volna, harsányan felkacagott.

– Sokan azt mondják rólad, hogy hideg vagy, mint a jég, de én nem hiszem. Akinek a szeme ilyen dühös kis zöld szikrákat szór, az az ágyban is valóságos vadmacska lehet. – Megcirógatta a lány arcát, és amikor az letörölte az érintése nyomát, megint felröhögött. – Feltétlenül szólj, ha megváltozik a véleményed, szivi! Imádom a szenvedélyes nőket.

Azzal elsétált, és faképnél hagyta a dühtől tajtékozó Aspent, hogy kisvártatva csatlakozzon egy csapat leizzadt pólójátékoshoz, akik az imént hagyták el a pályát.

A lány undorodva elfordult, és szintén elindult, de egy heves széllelés az arcába fújta az összes haját, aminek következtében néhány pillanatig nem látott, és nekiütközött valakinek. Az illető megfogta a karját, mire Aspen, miután kisimította a haját az arcából, felnézett. Bocsánatot akart kérni, ám ajkára fagyott a mosoly, és torkán akadt a szó. Ugyanis az az ember állt előtte, akit a legkevésbé akart látni ezen a földkerekségen.

A levegő valósággal vibrált, és mintha nyolc évet visszaröppent volna az időben, a lány egyszerre szégyenlős bakfisnak érezte magát megint. Bűntudat és szégyen mardosta, és ott munkált még benne néhány másik, nehezebben beazonosítható érzés is.

– Én... én... – hebegett elfogódottan.

– Szia, Aspen! Örülök, hogy látlak.